

Sygnatura akt V GC 233/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 22 lipca 2016r.

Sąd Rejonowy w Koninie V Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Jaskólski

Protokolant: st. sekr. sąd. Julia Szadek

po rozpoznaniu w dniu 21-07-2016 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

o zapłatę

oddala powództwo

Krzysztof Jaskólski

Sygn. akt V GC 233/15upr

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 23.12.2015r., powód M. B. zażądał zasądzenia od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. kwoty 9.739,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

9.717 zł od dnia 19.05.2014r. do dnia zapłaty

22,68 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podał, że świadczył na rzecz pozwanej usługi naprawy wraz ze sprzedażą wykorzystanych do naprawy części. Pozwana jednak nie odebrała maszyny po wykonanej naprawie w wyznaczonym terminie tj. do dnia 03.12.2013r. pomimo wezwania. Wobec powyższego obciążył pozwaną kosztami magazynowania w kocie 50 zł netto za dobę w okresie od 04.12.2013r. do 07.05.2014r. wystawiając fakturę VAT którą pozwana odebrała, lecz nie dotrzymała wynikającego z niej terminu płatności. Pozwana natomiast nie kwestionowała zasadności wystawienia i otrzymania tej faktury. Wystawił też fakturę z odroczonym terminem płatności, którą pozwana także w terminie nie zapłaciła. Obciążył również pozwaną odsetkami za opóźnienie, wystawiając notę odsetkową a ostatecznie w braku zapłaty przekazał sprawę firmie windykacyjnej, która należności też nie wyegzekwowała. Tym samym powództwo okazało się konieczne a jego żądanie uzasadnione.

Nakazem zapłaty z dnia 06.02.2015r. w sprawie V GNc 1370/154 Sąd uwzględnił żądanie powoda w całości (k.39).

Pozwana skutecznie złożyła sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przypisanych. Podniosła także zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu podając, iż jest to Sąd Poznań – Stare Miasto oraz zarzut nieistnienia zobowiązania, bowiem zaprzeczyła aby strony zawarły umowę przechowania a powód

jej zawarcia w żaden sposób nie wykazał. Nadto jej dowodem nie może być wystawiona faktura VAT. Podkreśliła też, że za naprawę zapłaciła a maszynę odebrała. Z ostrożności procesowej podała, że R. B. (1) nie jest umocowany do zawierania jakiegokolwiek zobowiązania w imieniu pozwanej co wynika z KRS-u. (k.44 – 46).

Strony procesu potrzywały dotychczasowe stanowiska w sprawie. Strona powodowa z ostrożności procesowej podała jedynie, że w przypadku nieuwzględnienia istnienia zawarcia między stronami umowy przechowania w sposób dorozumiany, dochodzi zapłaty na podstawie bezpodstawnego wzbogacenia (k. 78 – 79).

Sąd ustalił, co następuje:

Strony są przedsiębiorcami.

dowód: okoliczność bezsporna, (...) powoda k. 32, KRS pozwanej k. 33 – 37 i 60 – 69

Powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zgodnie ze zleceniem naprawy z dnia 22.10.2013r. wykonał na rzecz pozwanej usługę serwisową – naprawę maszyny Reaktor H- (...) wraz ze sprzedażą części wykorzystanych do jej naprawy – moduł do maszyny E- (...). Serwisem maszyny zajmował się pracownik powoda J. P.. Maszyna została naprawiona. Wówczas do reprezentowania pozwanej i składania w jej imieniu oświadczeń woli uprawniony był P. W. jako jej prezes zarządu. Prokurentem natomiast był M. W.. Zaś negocjacje w ramach tej umowy prowadzone były drogą mailową z pracownikiem pozwanej R. B. (1), który powodowi nie okazał żadnego pełnomocnictwa w tym zakresie uzyskanego od strony pozwanej.

dowód: okoliczność bezsporna, KRS pozwanej k. 33 – 37 i 60 – 69, raport z audytu przed serwisem i z wykonania serwisu k. 19 – 22, zeznania świadków: T. C. k. 132, E. D. k. 132v, R. K. k. 133, A. P. k. 133, J. P. k. 133 – 134, E. S. k. 143 oraz powoda M. B. k. 143 – 144.

Mimo powyższego powód po wykonaniu usługi w dniu 8.04.2014r. wystawił fakturę VAT (...)r. na łączną kwotę 2.768,95 zł z terminem płatności do dnia 15.04.2014r. Pozwana w/w kwotę w dniu 07.05.2014r. zapłaciła odbierając maszynę.

Powód wystawił również fakturę VAT o nr (...) z dnia 8.04.2014r. na łączną kwotę 9.717 zł z terminem płatności do dnia 18.05.2014r. tyłem wykonania usługi serwisowej oraz usługi magazynowania w/w maszyny za okres 155 dni tj. od 04.12.2013r. do 07.05.2014r. przyjmując stawkę za dobę w wysokości 50 zł netto. Powód wystawił także notę do faktury o nr (...) w dniu 19.05.2014r. na kwotę 22.68 zł uznając, że pozwana opóźniła się w jej spełnieniu o 23 dni.

Żadna z w/w faktur nie była podpisana przez stronę pozwaną. Zaś faktury te w swej treści zawierały informację, że zamawiającym był R. B. (1) w drodze oferty mailowej.

Powód wzywał pozwaną do zapłaty w/w kwot, wcześniej prowadząc korespondencję mailową w okresie od 02.12.2013r. do 08.05.2014r. kierowaną do R. B. (1) z informacją o doliczeniu opłaty za magazynowanie w kwocie po 10 zł za metr kwadratowy a także informował P. S. podpisującego raport z wykonania serwisu w/w maszyny o doliczeniu obok usługi serwisowej również kosztów magazynowania oraz kosztów czynności obsługowych.

Pozwana nie zapłaciła kwoty za magazynowanie maszyny. Pozwana co do przedprocesowego żądania zapłaty z tego tytułu nie ustosunkowała się, a jedynie jej pracownik R. B. (1) z którym powód prowadził korespondencję mailową poinformował powoda w mailu z dnia 8.05.2014r., że będzie ona uregulowana w terminie 10 dni.

Ostatecznie powód zwrócił się do firmy windykacyjnej z K., która następnie wezwała pozwaną do uiszczenia kwoty 9.739,68 zł, lecz nie skutecznie.

dowód: w/w faktury VAT k. 12 i 14, potwierdzenie dokonania przelewu k. 15, wezwanie powoda do zapłaty i odbioru maszyny k. 22, raport z wykonania serwisu k. 21, korespondencja mailowa między stronami k. 23 – 27, ostateczne

przedsądowe wezwanie k. 28, zeznania świadka T. C. k. 132, E. D. k. 132v, R. K. k. 133, J. P. k. 133 – 134, E. S. k. 143 oraz powoda M. B. k. 143 – 144,

Sąd dał wiarę wskazanym w ustaleniach stanu faktycznego dokumentom, gdyż ich autentyczność i treść nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie dopatrywał się powodów by czynić to z urzędu.

Sąd nie znalazł także podstaw, aby nie dać wiary zeznaniom świadków: T. C. k. 132, E. D. k. 132v, R. K. k. 133, A. P. k. 133, J. P. k. 133 – 134 E. S. k. 143 oraz powoda M. B. k. 143 – 144, co do okoliczności naprawy maszyny pozwanej oraz jej magazynowania, okoliczności te bowiem były nie tylko jasne, logiczne, rzeczowe i spójne ale tak naprawdę bezsporne. Uwagę należy natomiast skierować na fakt, iż z żadnych w/w zeznań świadków nie wynikało, że pomiędzy stronami doszło w sposób konsensualny do zawarcia umowy przechowania. Żaden bowiem świadek czy też i sam powód tej okoliczności nie potwierdził. Zaś w tym zakresie okoliczności te nie zostały potwierdzone przez zebrany w sprawie materiał dowodowy z dokumentów. Jedyna wiadomość o naliczeniu kosztów za magazynowanie z podaniem stawki pojawiła się w korespondencji mailowej skierowanej od R. K. pracownika powoda do pracownika pozwanej R. B. (1) w dniu 02.12.2013r. a więc po dacie zlecenia naprawy przedmiotowej maszyny.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle dokonanych ustaleń faktycznych jak i argumentacji powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podkreślić należy, że bezspornym pozostawały pomiędzy stronami takie okoliczności jak zawarcia przez pozwaną umowy serwisowej polegającej na naprawie przedmiotowej maszyny, jej wykonanie przez powoda oraz otrzymania z tego tytułu stosownej ze strony pozwanej zapłaty w dniu 7.05.2014r. Bezspornym pozostawał też okoliczność magazynowania przez powoda rzeczy ruchomej pozwanej jaką jest owa maszyna w okresie od 04.12.2013r. do 07.05.2014r. i jej ostatecznego odebrania w dniu 8.05.2014r. przez pracownika pozwanej.

Spornym był natomiast okoliczność zawarcia pomiędzy stronami umowy przechowania. Według bowiem powoda doszło do niej w sposób dorozumiany czego dowodem jest zawarte w raporcie z wykonania serwisu zobowiązanie pozwanej do pokrycia kosztów magazynowania podpisane przez jej pracownika. Natomiast według pozwanej zawarcie umowy przechowania maszyny oddanej do naprawy nie miało miejsca. Tym samym brak jest podstaw do dochodzenia przez powoda naliczonej opłaty z tego tytułu. Jej bowiem zdaniem R. B. (1) nie był umocowany do zawierania jakichkolwiek zobowiązań w imieniu pozwanej tak jak P. S..

Powód także z ostrożności procesowej powołał się w przypadku nie uznania zawarcia umowy przechowania na przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, jednak nie podał żadnych okoliczności to potwierdzających oraz dowodów ich popierających a świadczących o tym, że pozwana w ten sposób bezpodstawnie wzbogaciła się.

Przechodząc zatem do meritum wskazać należy, że przeprowadzone postępowanie dowodowe w oparciu o zaoferowany głównie przez stronę powodową, bowiem to na niej w myśl reguł dowodowych wynikających z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. przy kategorię zaprzeczeniu ze strony pozwanej spoczywał ciężar dowodowy, materiał dowodowy w postaci dokumentów i zeznań świadków, nie wykazało co istotne aby R. B. (1) z którym to głównie prowadzono rozmowy w tym w drodze mailowej był umocowany do zaciągania w imieniu pozwanej zobowiązań w szczególności zawarcia umowy przechowania, na którą to powołuje się powód. Zaś z przedłożonego KRS-u pozwanej wynika jednoznacznie kto jest uprawnionym do reprezentowania i składania w imieniu pozwanej oświadczenia woli. Nie jest nim na pewno jej pracownik R. B. (2). Trudno jest też przyjąć aby powód o tym nie wiedział skoro wpis do KRS –u jest jawny i powszechnie dostępny. Powód będąc natomiast profesjonalistą – osobą prowadzącą określoną działalność gospodarczą winien to sprawdzić i starać się uzyskać takie pełnomocnictwo od w/w pracownika do zawarcia nie tylko umowy przechowania ale i także serwisowania maszyny. Powód zaś w toku procesu domniemania tego nie obalił i nie udowodnił, istnienia takiego pełnomocnictwa udzielonego przez pozwaną w/w pracownikowi. Pozwana wprawdzie w pismach przedprocesowych milczała co do zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem z tytułu magazynowania maszyny, lecz z milczenia tego nie można wnioskować, iż tym samym potwierdzała zawarcie przez jej pracownika

R. B. (1) bezspornie działającego w jej imieniu bez pełnomocnictwa przedmiotowej umowy przechowania która jest podstawą dochodzonego roszczenia. Pozwana jak wynika z postępowania dowodowego jedynie sanowała czynność zawarcia w jej imieniu umowy dotyczącej naprawy przedmiotowej maszyny wraz z wymianą części płacąc powodowi w dniu 07.05.2014r. w formie przelewu za fakturę VAT (...)r. kwotę 2.768,95 zł i odbierając jednocześnie maszynę. Tym samym w tym miejscu podkreślić już należy dla porządku, iż bezzasadne okazała się także dochodzenie przez powoda kwoty 22,68 zł z tytułu wystawionej przez niego noty do faktury o nr (...) w dniu 19.05.2014r. i przyjęcie, że pozwana opóźniła się w jej spełnieniu o 23 dni. Pozwana kwestionowała natomiast zawarcie z powodem umowy przechowania, której podstawą było wystawienie przez powoda faktury VAT i w konsekwencji wystąpienie na drogę sądową o zapłatę wynikającej z niej kwoty. W ocenie Sądu powód prowadząc w ten sposób w drodze mailowej negocjacje z pracownikiem pozwanej R. B. (1), nie żądając czy też nie uzyskując potwierdzenia tej czynności przez prawidłowo reprezentujących pozwaną spółkę, czynił to na własne ryzyko. Konsekwencją zaś późniejszego na etapie niniejszego postępowania braku potwierdzenia tej czynności przez pozwaną spółkę niemożliwe było przyjęcie, że w sposób dorozumiany doszło do zawarcia umowy przechowania z pozwaną w drodze uznania akceptacji zapłaty za magazynowanie przez pracownika pozwanej, czy też wcześniejszego informowania w drodze mailowej. Albowiem nawet jakby uznać, że doszło do jej zawarcia w drodze mailowej, to nastąpiło ono jednak z pracownikiem pozwanej, który nie był do tego umocowany. Wyjaśnić też należy, że nie mamy tutaj doczynienia z dorozumianym pełnomocnictwem ustawowym z art. 97 k.c. Nie doszło bowiem do dokonania tej czynności prawnej w obiekcie przedsiębiorstwa czy też w drodze faksu jak w myśl judykatury do takiego sposobu ma zastosowanie treść art. 97 k.c., lecz oświadczenie powoda w tym zakresie zostało złożone drogą mailową. Różnica zaś pomiędzy faksem a mailem polega na tym, że ten pierwszy jest urządzeniem technicznym, z którego korzystanie jest możliwe wyłącznie w lokalu przedsiębiorstwa, w którym się znajduje. Zatem uzasadnione jest domniemanie, że osoba, która wysłała faks z urządzenia należącego do danego przedsiębiorstwa, znajduje się w jego lokalu. Korzystanie ze skrzynki mailowej jest natomiast, co do zasady, możliwe z dowolnego komputera, który ma dostęp do internetu. Nie ma przy tym znaczenia, że pracownik pozwanej korzystał z elektronicznej skrzynki pocztowej posiadającej domenę oznaczoną jako nazwa przedsiębiorstwa, bowiem nie świadczy to o tym, że wysyłając korespondencję z tego adresu, znajdował się w lokalu przedsiębiorstwa w myśl art. 97 k.c. Posługiwanie się natomiast firmowym adresem maili pozwanej świadczy jedynie o tym, że działał on na rzecz pozwanej, jednak nie można wyciągnąć na tej podstawie logicznego wniosku, że był umocowany do zawierania w jej imieniu umów i składania oświadczeń woli.

W analogicznym tonie należy odnieść się do adnotacji zwartej w raporcie z wykonania serwisu odnośnie kosztów magazynowania oraz kosztów czynności obsługowych którymi pozwana ma być obciążona a podpisanej przez pracownika pozwanej P. S.. Odnośnie tej treści trudno jest uznać, że także i w tym przypadku doszło do zawarcia w sposób dorozumiany umowy przechowania. Jak wyżej powołany pracownik P. S. także nie posiadał stosownego pełnomocnictwa, a przynajmniej powód tego nie udowodnił. Dodatkowo podkreślić należy, że trudno jest z tej lakonicznej treści przyjąć, że stanowi ona zawarcie umowy przechowania. Gdyż do elementów przedmiotowo istotnych umowy przechowania należy zaliczyć zobowiązanie się przechowawcy do sprawowania pieczy nad rzeczą czy też jego zobowiązanie do wydania przechowywanej rzeczy w stanie nie pogorszonym a takowych w owej treści brak poza stwierdzeniem o kosztach magazynowania.

W tak ustalonym stanie faktycznym bezzasadna okazała się również podstawa żądania jaką jest bezpodstawne wzbogacenie się pozwanej. Powód w żaden sposób dowodowo nie wykazał na czym to wzbogacenie się pozwanej miałyby polegać i w jakiej wysokości nastąpiło. Powód w wywodzie tym ograniczył się jedynie do gołosłownego twierdzenia i to tylko z ostrożności procesowej.

Z tych też powodów powództwo powoda należało oddalić jako nieuzasadnione w całości, o czym Sąd orzekł w pkt I.

SSR Krzysztof Jaskólski